

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		SZÉKESFEHÉRVÁRI TÖRVÉNYSZÉK	
Indítványozó:	Ügyszám: IV / 125 -0 / 2019	SZÉKESFEHÉRVÁR	
		postán, gyűjtőládába, személyesen, faxon, e-mailen	
	vezetőiroda:	Erk.: 2019 JAN. 08 60.	
	Melléklet: 9 db	Példány: Mell: db	
Címzett:		Az ügyirat száma: 26.P.20196/17/11	
Alkotmánybíróság			
Az első fokon eljáró Székesfehérvári Törvényszék útján			

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Székesfehérvári Törvényszék 26.P.20.196/2017/7. elsőfokú, a Győri Ítéltábla Pf.III.20.200/2017/6/I. számú jogerős, az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyó, a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.III.20.370./2018/6. számon meghozott ítélet alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmem indoklásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

- 1.Székesfehérvári Törvényszék 26.P.20.196/2017/7. elsőfokú ítélete
- 2.Győri Ítéltábla Pf.III.20.200/2017/6/I. számú jogerős, az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyó ítélete
- 3.Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.III.20.370./2018/6. számú ítélete

Történeti tényállás:

2013. július hónapban a [REDACTED] elutasította felperest két egymásra épülő angol nyelvi programról. Az egyik kezdőknek kiírt angol nyelvi előkészítő program, a másik pedig haladók számára kiírt angol nyelvi felsőoktatási (mesterképzésre) előkészítő program volt. Az elutasítások logikailag ellentmondóak voltak, aminek okán az egyetemen belül felülbírálatot terjesztett elő felpres. Az egyetem a felülbírálatot elutasította anélkül, hogy lefolytatta volna a kötelező vizsgálatot, és a vizsgálat részeként kötelezően személyesen meghallgatta volna felperest.

A történetek okán 2013.08.21. napján felperes kártérítési keresetet terjesztett elő a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt (to: PKKB) és kérte, hogy természetbeni kártérítést adjon az egyetem az elvesztett előkészítő programokkal és azok sikeres elvégzése esetén ugyancsak teljes ösztöndíjjal elvégezhető mesterképzésekkel. Kártérítési igényének jogalapja nem csak a megjelölt Nftv.-beli jogszabályok megsértése volt, hanem más Ptk.-ba ütköző jogszabálysértések is, többek között diszkrimináció.

A PKKB kettő alkalommal hívta fel hiánypótlásra, majd ezek teljesítését követően a 84. napon megállapította hatáskörének hiányát és az ügyet áttenni rendelte a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságra. A PKKB ugyanis tartalmilag úgy ítélte meg a határozott kereseti kérelem ellenére, hogy a felperes valójában nem természetbeni kártérítést, hanem a döntés megváltoztatását kérte.

Felperes a döntés ellen fellebbezéssel élt. A Fővárosi Törvényszék helybenhagyta a PKKB döntését, ami ellen fellebbezésnek helye nem volt.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságra az ügy 2014.05.07. napján érkezett meg, amit követően 2014.06.16. napján személyes meghallgatást tartott az eljáró bíróság, ahol csak a felperes jelent meg. 2014.06.19. napján a bíróság az ügy soron kívüli volta ellenére határidő nélkül hívta fel az alperest a dokumentumok megküldésre és a nyilatkozatának megtételére. Az alperes nem reagált a bírósági felhívásra. A bíróság a következő felhívást felperes többszöri telefonon történt érdeklődése és egy alkalommal írásbeli kérelme után 1 hét híján 3 hónap múlva adta csak ki 2014 szeptemberében, amire az alperes ismételten nem reagált. A pénzbírságot kiszabó végzés, mely végül eredményre is vezetett a 2. felhívást követően 2 hónap elteltével került megküldésre az alperesnek. Az alperes nyilatkozattételét követően a tárgyalás kb. 2 hónap múlva kitűzésre került, ahol az ítélet megszületett 2015.01.19. napján. A bíróság ítéletében teljesen megalapozottnak találta a felperes által hivatkozott jogszabálysértéseket, így a felperes javára döntött.

Az alperes a végrehajtást az ítéletben foglaltakkal ellentétesen hajtotta végre, így a felperes 2015.06.29. napján ismét a FKMB-hoz fordult. A bíróság az ügyben eljárta és ítéletében teljesen megalapozottnak találta a felperes által hivatkozott jogszabálysértéseket, így 2015.08.07. napján ismét felperes javára döntött.

Az alperes a végrehajtást ismételten az ítéletben foglaltakkal ellentétesen hajtotta végre, így a felperes 2016.10.29. napján ismételten a FKMB-hoz fordult. A bíróság keresetét befogadta és 2016.01.22. napjára tárgyalást tűzött ki. Ezen a tárgyaláson a felperes az eljárás felfüggesztését kérte arra való hivatkozással, hogy az alperes a második közigazgatási ítélettel szemben felülvizsgálatot nyújtott be. A bíróság az eljárást felfüggesztette, mivel egyetértett a felperes álláspontjával.

A Kúria 2016.04.05. napján előkérdésként megvizsgálta a képzéseket (nyelvi és nyelvi-felsőoktatási) és arra a megállapításra jutott, hogy a képzések nem tartoznak az Nftv. tárgyi hatálya alá, így a második közigazgatási ítéletet hatályon kívül helyezte és a harmadik közigazgatási eljárást megszüntette.

A felperes annak okán, hogy 3 eljáró bíróság (PKKB, Fővárosi Törvényszék, FKMB) 5 eljárás során nem ismerte fel hatáskörének hiányát, továbbá az eljárások során nem tettek meg mindent az eljárás ésszerű befejezésének érdekében 2016.06.06. napján a Pp. 2.§-ra hivatkozással méltányos elégtételt biztosító kártérítési igénnyel élt a bíróságokkal szemben.

Az első fokon eljáró Székesfehérvári Törvényszék elutasította felperes keresetét, mert álláspontja szerint a hatáskör fel nem ismerése nem tekinthető kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedésnek. A Kúria a hatályon helyezéssel pedig orvosolta a hibát, így felperest kár nem érte. A megállapított inaktív időszak pedig nem kirívóan hosszú.

A Győri Ítéltábla helyben hagyta az ítéletet, de indokolását kiegészítette azzal, hogy a Pp. 2§. (3) bekezdése alapján objektív alapú a felelősség és azt vizsgálta, hogy kimutatható-e valamilyen hátrány bekövetkezte a felperesnél. A hatáskör fel nem ismerése pedig bírósági jogkörben okozott kártérítési per kereteibe illenek.

A Kúria a jogerős ítéletet fenntartotta, álláspontja szerint a méltányos elégtételt biztosító kártérítésnél feltétel valamilyen hátrány kimutatása utalva a régi Ptk. 355.§ (4) bekezdésére.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Indítványozóként nyilatkozom, hogy a rendelkezéseimre álló jogorvoslati lehetőségeket már kimerítettem.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás során a jogerős ítéletet fenntartotta.

Nyilatkozom, hogy nem kezdeményeztem perújítást.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria döntését a Székesfehérvári Törvényszék kézbesítette az eljáró pártfogó ügyvéd [REDACTED] részére elektronikus úton, melyet 2018.11.08. napján töltötte le a rendszerből. A dokumentumot részemre még azon a napon továbbította. A határidő 2019.01.07. napján jár le. Indítványozó az utolsó napon postára adta alkotmányjogi panaszát, így a határidő megtartottnak minősül.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az egyedi ügyben érintett személy én vagyok. Az alkotmányjogi panaszommal támadott ítéletek olyan ügyekben születtek, melyekben felperesként szerepeltem.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Meggyőződésem szerint jelen ügy kapcsán alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként vizsgálándóak azok a bírói jogértelmezések, melyek az ítéletekben megjelentek. Álláspontom szerint vizsgálándóak, hogy nem jelentik-e az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének és a 28. cikknek a sérelmét azok a jogértelmezések, amelyek alapján a jogszabálytól eltérően, szemben az AB határozatokkal olyan plusz feltételeket kívánnak meg az eljáró bíróságok, mellyel ellehetetlenítik az igényérvényesítést.

A bírói döntésekben megjelenő jogértelmezések okán került elutasításra a keresetem, így közvetlenül a bírói döntésből fakad a sérelmem. Álláspontom szerint ezek a bírói jogértelmezések ellentétesek a jogintézmény céljával (alapjogsérelem esetén kompenzáció), ellentétesek a jogszabály szövegével (Pp.2.§ (3), a kialakult bírói gyakorlattal, önkényesek, ami által a bíróságok nem tesznek eleget azon Alaptörvényben rögzített köteleességüknek, hogy a törvényeket azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék.

Ezekben az esetekben a bírók túlterjeszkednek a jogszabály adta jogértelmezési kereteiken és önkényes, a jogszabály szövegéből le nem vezethető/ki nem olvasható feltételeket szabnak a jogérvényesítésnek. **Álláspontom szerint a bírói döntésekben megjelenő jogértelmezés oly mértékben ellentétes az Alaptörvényben rögzített jogértelmezési alapelvvel (28. cikk), hogy az Alkotmánybíróságnak vizsgálódnia kell és ki kell jelölnie az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit.**

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

25. cikk

(2) A rendes bíróságok döntenek büntetőügyben, magánjogi jogvitában és törvényben meghatározott egyéb ügyben. A rendes bírósági szervezet legfőbb szerve a Kúria, amely biztosítja a rendes bíróságok jogalkalmazásának egységét, a rendes bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

R) cikk

(1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja. (2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Megsértett polgári peres eljárásjogi rendelkezések, melyek megsértése egyben a fent felhívott alapjogok sérelmét is jelenti.

Pp. 2.§ (1). bekezdés

A bíróságnak az a feladata, hogy – összhangban az 1.§-ban foglaltakkal – a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse.

Pp. 2.§ (2). bekezdés

A per befejezésének ésszerű időtartama a jogvita tárgyát és természetét, valamint az eljárás lefolytatásának körülményeit is figyelembe véve határozható meg.

2013. évi szövegváltozat: Pp. 2.§ (3). bekezdés

Az (1) bekezdésben foglaltak teljesítésének elmulasztása esetén a fél – alapvető jogait ért sérelemre való hivatkozással- méltányos elégtételt biztosító kártérítésre tarthat igényt, feltéve, hogy a sérelem a jogorvoslati eljárásban nem orvosolható.

Ptk. módosítása utáni szövegváltozat: Pp. 2.§ (3). bekezdés

Az (1) bekezdésben foglaltak teljesítésének elmulasztása esetén a fél – alapvető jogait ért sérelemre való hivatkozással- sérelemdíjra tarthat igényt, feltéve, hogy a sérelem a jogorvoslati eljárásban nem orvosolható.

Pp. 3.§ (3). bekezdés

A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

1. „ésszerű idő”

Meggyőződésem szerint jelen ügy kapcsán alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként vizsgálendő, hogy nem jelenti-e az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének és a 28. cikknek a sérelmét az a jogértelmezés, amely alapján **csak akkor sérül felperes perének ésszerű időn belül történő befejezéséhez való joga, ha az eljárás kirívóan hosszú ideig tart.**

A bírói döntésben megjelenő fenti jogértelmezés miatt került elutasításra részben a keresetem. A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálatára így azért van szükség, mert a bíróság önkényes szempontot érvényesített az ésszerű idő megállapításánál és ez a bírói jogértelmezés és egyetlen szempont **ellentétes az Alkotmánybíróság 8/1992. AB határozatával és ellentétes a Pp. 2.§ (2). bekezdésével.**

Az Alkotmánybíróság az „ésszerű idő” meghatározását a 8/1992. AB határozatában rögzítette, miszerint: „...az bizonyos, hogy nem vonható az „ésszerű határidő” fogalmába az olyan idő, amelynek során nem folyik vizsgálat. Mindezek alapján az ügyek elbírálására az az ésszerű idő, amelynek tartama alatt az adott ügy elbírálható, az indokolatlan késlekedés az ésszerű határidőn belüli döntésre vonatkozó kötelezettség megszegésének minősül.”

Az ésszerűségi feltétel relatív megítélését mutatja az is, hogy a strasbourgi joggyakorlatban az egy éves eljárási időtartamot is ésszerűtlenül hosszúnak ítélte meg a Bíróság (Eur. Court H.R., Case of Olsson, 1988.III. 24., Series A., no. 130., p.88-90.), mivel nem az eltelt időtartamot, hanem azt vizsgálta, hogy az indokolt eljárási cselekmények között telt-e el ún. „holt idő”, amely alatt nem történt olyan eljárási cselekmény, amely egyébiránt szükséges lett volna.

Az indítványozó ügyében eljáró Székesfehérvári Törvényszék 26.P.20.19662017/7. számon meghozott ítéletének 12. oldalának 4. bekezdésben megállapította, hogy **a soron kívüli eljárásban csaknem 5 hónapnyi inaktív időszak volt** és az eljárás nem egészen 8 hónap alatt lezárult jogerős ítélettel. **Álláspontja szerint a teljes eljárás időtartama alapján azt kell megítélnie a bíróságnak, hogy vajon kirívóan hosszú ideig tartott-e az eljárás?**

Álláspontom szerint a „kirívóan hosszú” kategória azt sejteti, hogy csupán az idő múlásának van jelentősége, kizárólag az eljárás hossza alapján lehet kategorizálni egy adott eljárást. Ez a bírói szempont és az ebből adódó indokolás önkényes, mert figyelmen kívül hagyja, hogy az eljárás soron kívüliséget élvezett, továbbá figyelmen kívül hagyja az ügy tárgyát és természetét, figyelmen kívül hagyja az ügy egyszerű megítélését és figyelmen kívül hagy minden olyan szempontot, amit a Pp. 2.§ (2) bekezdése meghatároz.

Az akkor hatályos Pp. 333.§ (4) bekezdése szerint: „A bíróság a határozat felülvizsgálatáról harminc napon belül érdemben dönt, ha a bíróságnak a megtámadott határozat tekintetében megváltoztató jogköre nincs.”

Az akkor hatályos Nftv. 58. § (1) bekezdése szerint: „A hallgató a jogorvoslati kérelem tárgyában hozott határozat bírósági felülvizsgálatát kérheti, annak közlésétől számított harminc napon belül, jogszabálysértésre, illetve hallgatói jogviszonyra vonatkozó rendelkezések megsértésére hivatkozással. (2) A bírósági eljárásra a Polgári perrendtartásról szóló törvény közigazgatási perekre vonatkozó szabályait kell alkalmazni. A bíróság a döntést megváltoztathatja. A bíróság az ügyet soron kívül bírálja el.”

A Kúria a Pfv.21.556/2016/9. számú eseti döntésében hivatkozik az EJEB döntésére, amely a Börcsök Bodor kontra Magyarország ügyében született (14962/3). „Az eljárás hosszának ésszerű voltát az eset egyedi körülményeinek fényében, az esetjogban lefektetett kritériumok figyelembe vételével kell megítélni, különös tekintettel az eset bonyolultságára, a kérelmező és a releváns hatóságok magatartására és arra, hogy mi volt a per tétje a kérelmező számára.”

Álláspontom szerint az Nftv. azért biztosított soronkívüliséget a jogaiban megsértett hallgató számára, mert tanulmányok esetén az ügy természete magától értetődően indokolja ezt a „privilegiumot”. A hallgató, amikor egy felvételt elutasító döntést támad meg, életszerűtlen, hogy évekig pereskedjen. A pereskedés alatt az adott szak például megszűnhet, tanulmányi ösztöndíjakról maradhat le, sérülhet az oktatáshoz való joga, később kaphatja meg a diplomáját, később vállalhat munkát stb.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (to: FKMB) hozzávetőleg 2 hónap alatt érdemi döntést hozott az első tárgyaláson, miután az alperes teljesítette kötelezettségét 2014. november hónapjában, ez azt bizonyítja, hogy az ügy nem volt bonyolult természetű, vagyis az 5 hónapnyi inaktív időszak kizárólag arra vezethető vissza, hogy a bíróság nem intézkedett hatékonyan az alperessel szemben. Az eljáró bíróság ítéletében kiemelte, hogy felperesként minden olyan bizonyítékot előterjesztettem, amely alapján a döntést meg lehetett hozni még úgy is, hogy az alperes semmilyen iratot nem csatolt. A bírósági iratanyagból látszik, hogy több alkalommal telefonon, egy alkalommal írásban is kértem a gyorsabb intézkedést az eljáró bírótól. A per tétje pedig számomra az volt, hogy a bíróság megváltoztató jogköre és a soronkívüliség miatt esélyes volt az, hogy még a 2014 szeptemberében induló tanévre kötelezze a bíróság az alperest a felvételemre.

2. eljárás tisztességtelensége kioktatás hiányában

Az indítványozó ügyében a **Kúria Pfv.III.20.370/2018/6.** számú döntésének 19. pont utolsó mondatában osztja az Ítéltábla véleményét, miszerint: „A kereset alapjául szolgáló Pp.2.§ (3) bekezdés alkalmazhatóságának a feltétele tehát valamilyen hátrány kimutatása, amire vonatkozóan a perben állítás sem történt”

A jogérvényesítő a perben nem tudta jogait gyakorolni és kötelezettségeit teljesíteni, vagyis nem tudott az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésben biztosított jogával élni, mivel a bíróságok a jogszabályból nem kiolvasható, le nem vezethető olyan plusz igényt támasztottak (hátrány), mellyel kapcsolatosan kioktatást nem adtak.

A bíróságokat jogszabályi kötelezettség terheli a felek előzetes tájékoztatása vonatkozásában a jogvita eldöntése érdekében bizonyításra szoruló tények, a bizonyítási teher és a bizonyítás sikertelenségének következménye szempontjából (Hivatkozom a 1/2009. (VI. 24.) PK véleményre). **A Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettség célja annak biztosítása, hogy a fél a bizonyítási indítványait a jóhiszemű és célszerű pervitel követelményeinek megfelelően előterjeszthesse.**

Felperes semmilyen kioktatást, sem szóban, sem végzésben, sem jegyzőkönyvben rögzítve nem kapott. Felperes tisztességes eljáráshoz való joga oly mértékben sérült a kioktatás hiányában, hogy nem tudta rendeltetésszerűen és hatékonyan gyakorolni igényérvényesítését a bíróság előtt. Felperes ügyvéd nélkül járt el, a keresetében egyértelműen megjelölte az érvényesíteni kívánt jogát, előadta a rendelkezésére álló bizonyítékokat. A bíróság nem hívta fel hiánypótlásra a keresetlevelet illetően és a felperes személyes meghallgatása alkalmával sem „jelezte”, hogy a döntés meghozatalához bármilyen információra szüksége lenne. Felperes abban a meggyőződésben volt, hogy a bíróság minden adattal rendelkezik a döntéshez, ő pedig eleget tett a bizonyítási kötelezettségének.

A tisztességes eljárás a jogállamiság és a demokratizmus része. Az Alaptörvény biztosítja a tisztességes eljáráshoz való jogot bírósági perekben, amelynek egyik eleme a tájékoztatáshoz való jog. Felperes a perbe vitt jogát nem tudta érvényesíteni, mivel az eljáró bíróság a legminimálisabb feltételnek sem tett eleget, vagyis nem tájékoztatta felperest, hogy a jogvita eldöntése érdekében mit tart bizonyításra szoruló ténynek.

Fentiek alapján, amennyiben felperest kioktatják a bizonyítandó tényekről alappal hivatkozhattam volna az okszerűtlen időmúlásra, és előadhattam volna, hogy milyen lelki sérelemmel járt számomra, hogy 3 bíróság 5 eljárás alatt nem ismerte fel a hatáskörének hiányát, így a több évig való pereskedésem (2013.08.21-től 2016.04.05.-ig) értelmetlen volt. Értelmetlen volt a tárgyalások során megélt lelki szorongások, feszültségek, a beadványok elkészítésével eltöltött idő stb. Az sem mellékes, hogy a két jogerős ítélet az én igazamat mondta ki, ezeket az ítéleteket fel kívántam használni a párhuzamosan folyó polgári peremben. Álláspontom szerint nem szorul bizonyításra, hogy milyen lelki folyamatot idéz elő az emberben az, ha kiderül, hogy a két jogerős ítélet, melyben a bíróság minden egyes pontban igazat adott neki, egyszer csak elveszíti értékét, „minden kárba veszett”. Egyebekben pedig minden részletesebb előadás nélkül hivatkozhattam volna a Pp. 163. § (3) bekezdésére.

Az eljáró bíró nem teljesítette a Pp. 3.§ (3) bekezdésében rögzített kötelezettségét. Ez a kötelezettség szegés egyúttal az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésének sérelmét is jelenti, mivel a bíró a Pp. vonatkozó szabályát magára nézve nem tartotta kötelezőnek. Ez a kötelezettség szegése vezetett oda, hogy felperesként nem részesültem tisztességes eljárásban, nem tudtam jogaimat gyakorolni és a mulasztásának okán a keresetem elutasításra került.

3. Sérelmezett alaptétel: Alapjog megsértése önmagában nem elég, hátrány bekövetkezése is szükséges

A Győri Ítéltábla Pf.III.20.200/2017/6/I. szám alatt meghozott ítéletében (7.o. 3. bekezdés lap közepe) úgy foglal állást, hogy „A fentiek szerint az eljáró bíróságok terhére az első alapperben mintegy négy és félhavi indokolatlan késedelem állapítható meg. Ez azonban nem teremti meg önmagában a felperes eredményes igényérvényesítésének alapjait.”

(7. oldal 4 bekezdés), „...valamely alapjog megsértése önmagában nem ad alapot, ahhoz valamilyen hátrány bekövetkezése is szükséges.”

A Kúria Pfv.III.20.370/2018/6. számú döntésének 19. pont utolsó mondatában osztja az Ítéltábla véleményét, miszerint: „A kereset alapjául szolgáló Pp.2.§ (3) bekezdés alkalmazhatóságának a feltétele tehát valamilyen hátrány kimutatása, amire vonatkozóan a perben állítás sem történt”

19. pont közepe: „A felperes az eljárás folyamán nem állította, hogy a bíróság sérelmezett mulasztása folytán a vagyonában értékcsökkenés állt be, vagyoni előnytől elesett, külön költsége merült fel, vagy **egyéb nem vagyoni hátrányt szenvedett volna.** A kereset alapjául szolgáló Pp. 2.§ (3) bekezdés alkalmazhatóságának feltétele tehát valamilyen hátrány kimutatása, amiben a perben állítás nem történt.”

Meggyőződésem szerint jelen ügy kapcsán alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként vizsgálendő, hogy nem jelenti-e az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének és a 28. cikknek a sérelmét az a jogértelmezés, amely alapján a Pp. 2.§ (3) szerinti alapjog sérelem önmagában nem ad alapot az igényérvényesítésre, ahhoz hátrány bekövetkezése is szükséges.

A bírói döntésben megjelenő fenti jogértelmezés okán került elutasításra a keresetem, így közvetlenül a bírói döntésből fakad a sérelmem. Álláspontom szerint ez a bírói jogértelmezés ellentétes a jogintézmény céljával, a védendő alapjog természetével, ellentétes a jogszabály szövegével, a kialakult bírói gyakorlattal és önkényesen állít feltételeket, melyeket a jogszabály nem követel meg. Ebben az esetben a bíró túlterjeszkedik a jogszabály adta jogértelmezési keretein és önkényes, a jogszabály szövegéből le nem vezethető/ki nem olvasható feltételt szabad a jogérvényesítésnek, ami által érvényesíthetlenné tette az igényemet. Álláspontom szerint a bírói döntésekben rögzített plusz feltétel megkívánása az igényérvényesítőtől olyan alapvető alkotmányossági kérdést vet fel, melyben az Alkotmánybíróságnak vizsgálnia kell és **ki kell jelölnie az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit a bíróságok számára.**

Kiindulásképpen rögzítem azon álláspontomat, hogy amennyiben a bírói gyakorlat a személyiségi jogaiban megsértett személytől a lent idézett AB-határozat szövegéből kiindulva nem követeli meg a hátrány bizonyítását, akkor miért kell ilyen hátrányt bizonyítani alapjogra való sérelemre történő igényérvényesítésnél.

AB határozat: 34/1992 (VI. 1.) „...az Alkotmánybíróság értelmezésében is a nem vagyoni kártérítés alkalmazásának feltétele, az erre vonatkozó igény jogalapja valamilyen személyiségi jog megsértése...A jogellenesség alapja ennél fogva itt nem is a károkozás, hanem a személyhez fűződő jogsértés...

AB-határozat szövegével összeegyeztethetetlennek tűnik minden olyan felfogás, mely szerint a személyiségi jogaiban megsértett személynek valamiféle további „kár”, vagyis hátrányos következmény bekövetkezését kellene bizonyítania. Ha ez így van, akkor miért kell ilyen hátrányt bizonyítani alapjogra való sérelemre történő igényérvényesítésnél. Miért követeli meg az eljáró bíróság a hátrány kimutatását alapjogsérelemnél. Az alapjogsérelem érvényesítéséhez miért fűz olyan igényérvényesítési feltételt, amit nem fűz a személyiségi jog érvényesíthetőségéhez? És miért fűz olyan igényérvényesítési feltételt, amelyet a jogszabály nem követel meg?

Az esetemben meghozott bírói döntésekből az olvasható ki, hogy a személyiségi jogsértés előrébb van, mint az alapvető jogra hivatkozás, vagyis a személyiségi jogok preferáltabb védelmet kapnak, mint az

alapjogok. Álláspontom szerint indokolatlan a különbségtétel a személyiségi jogok és az alapvető jogok között, a különbségtétel pedig az igényérvényesítés módjában érhető tetten, hiszen személyiségi jogsértés esetén nem vagyoni kárnál a bíró joggyakorlat (ami sajnos nem egységes) nem követel meg hátrány kimutatását, illetve köztudomású ténynek tekinti.

Az Alkotmánybíróság által megfogalmazott elveknek, követelményeknek - önmagában a személyiségi jogok bármilyen mértékű megsértése megteremti a jogalapját a nem vagyoni kártérítésnek, a jogsértés súlyossága, illetve a sérelem mértéke csupán az összecszerűség körében értékelhető, illetve értékelendő. Az Alkotmánybíróság fent idézett határozata ugyanis alkotmányellenesnek minősítette azokat a korlátozó rendelkezéseket, melyek a személyiségi jogok megsértésének szankciójaként előírányzott nem vagyoni kártérítés vonatkozásában a személyiségi jogséremlen túl további feltételeket támasztottak. (Lsd. pl. Legfelsőbb Bíróság, Pf. III. 20 646/1995 sz., Hajdú-Bihar Megyei Bíróság, 3. Pf. 20. 577/1995. sz., Szabolcs-Szatmár Megyei Bíróság, 16-H-PJ-2008-47. sz., Szegedi Városi Bíróság, 13. P. 30 343/1995. sz. és 13 P. 20 060/1995. sz., Pécsi Városi Bíróság 9. P. 22 430/1996/31. sz. és 9. P. 20 858/1999/3. sz. határozatok) (dr. Fülöp Botond összefoglaló cikkéből idézve)

Az ítélezési gyakorlat azon a felismerésen alapult, hogy a személyiségi jog megsértésével keletkező hátrány bizonyítása a testi, biológiai, fiziológiai integritást sértő eseteken kívül esetenként lehetetlen, vagy a sértett számára további megrázkódtatással jár. Ezek a bizonyítási nehézségek a bíróságok egy részét arra vezették, hogy a nem vagyoni kártérítés feltételeként megkívánt hátrányt, az életkörülmények kedvezőtlen alakulását, a polgári perrendtartásról szóló (a továbbiakban: Pp.) 1952. évi III. törvény 163. § (3) bekezdésére alapítva, köztudomású ténynek tekintsek jogfejlesztő gyakorlatukkal. A köztudomású tény, pedig bizonyításra nem szorul, a bíróság azt hivatalból veszi figyelembe. Ilyennek tekintette az ítélezési gyakorlat például a képmással való visszaéléssel, a titoksértéssel, a szerzői mű jogosulatlan felhasználásával okozott hátrányt. A Legfelsőbb Bíróság indokolása szerint például „köztudomású tényként elfogadható, hogy... a sajtónyilvánosság előtt tett valótlan és sértő tényállítás miatt az érintett személy több fórumon is magyarázkodásra kényszerült, tekintélye csorbult, azaz közvetlenül nem vagyoni jellegű hátrányt szenvedett (Legfelsőbb Bíróság 2009.146. bírósági határozat). A Kúria a közzétett eseti döntésében „köztudomású tényként értékelte, hogy az a körülmény, hogy valakinek a képmását és személyes adatait az arra alapul szolgáló körülmények megszűnését követően is szerepeltetik a körözési listán, amely listát mások is megismerhetnek, önmagában alkalmas arra, hogy az érintett személy társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolják és ezáltal az érintett személynek nem vagyoni kárt okozzanak.” (Kúria 2014.314. bírósági határozat). Egy munkaügyi jogvitában a Fővárosi Ítéltábla foglalt úgy állást, hogy „nem vitatott tény, hogy a felperes a büntetett előlélethez fűződő hátrányok alól mentesült, így nem volt köteles tiszta erkölcsi bizonyítvány birtokában számot adni korábban bekövetkezett elítéléséről. Miután a magántitok megsértésének valamennyi eleme megvalósult, az elsőfokú bíróság a magántitok védelméhez fűződő jog megsértését a II.r. alperes, mint munkáltató terhére a Ptk. 348. §-ára is tekintettel a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította: „A munkakeresés tényét a felperes igazolta, a lelki következményeket pedig köztudomású tényként értékelte, ezért az elsőfokú bíróság az összes körülmény mérlegelésével nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest.” (Fővárosi Ítéltábla 2010.459. bírósági határozat).

Méltányos elégtételt biztosító kártérítés esetében a jogsértés ténye (alapvető jogokat ért sérelemre hivatkozással) önmagában megalapozza a méltányos elégtételt biztosító kártérítést, a kár bekövetkeztét bizonyítani nem kell.

Ezzel kapcsolatban utalok Lábady tanulmányára, **aminek okán analógiát vonok a régi Pp. és az új Ptk. megfogalmazásnak grammatikai egyezőségére.**

„Akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért.” A szöveg grammatikai interpretációja szerint a törvény alanyi jogot teremtett a sérelemdíjra a sértett javára pusztán a jogsértés ténye alapján. Erősíti ezt az értelmezést a 2:52. § (2) bekezdésének az a fordulata, amely szerint „a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány

bekövetkezésének bizonyítása nem szükséges”. (Lábady Tamás Állam – és Jogtudomány LVII. évfolyam 2016 1. szám 40 – 45. o.)

Indítványozó álláspontja szerint a régi Pp. megfogalmazásában ugyanez a jogalkotó szándék rajzolódik ki.

„... a fél – az alapvető jogait ért sérelemre hivatkozással – méltányos elégtételt biztosító kártérítésre tarthat igényt...”

Vagyis a *„sérelemdíjat követelhet”* és a *„méltányos elégtételt biztosító kártérítésre tarthat igényt”* fordulatok, egyformán azt jelentik, hogy a jogsértés ténye önmagában megalapozza a pénzübeli elégtételt, legyen az akár sérelemdíjként, vagy méltányos elégtételt biztosító kártérítésként aposztrofálva.

Ebből az okfejtésből pedig levezethető, a korábban már részletezésre került álláspontom, hogy hátrányt nem kell alapjogsérelem esetén bizonyítani, az vélelmezett.

Fentiek ellenére felperes a kioktatásban szereplő felhívásnak akkor is eleget tett volna az eljárás során, ha álláspontja szerint az igényérvényesítésnek nem feltétele a hátrány bekövetkezése. Fentiek alapján, amennyiben felperest kioktatják a bizonyítandó tényekről alappal hivatkozhatott volna az okszerűtlen időmúlásra, és előadhatta volna, hogy milyen lelki sérelemmel járt számára, hogy 3 bíróság 5 eljárás alatt nem ismerte fel a hatáskörének hiányát, így a több évig való pereskedés (2013.08.21-től 2016.04.05.-ig) értelmetlen volt. Értelmetlen volt a tárgyalások során megélt lelki szorongások, feszültségek, a beadványok elkészítésével eltöltött idő stb. Hivatkozhatott volna a Pp. 163. § (3) bekezdésére.

E körben előadom, hogy a Kúria az Alaptörvényben 25. cikkében rögzített feladatának nem tett eleget. A nem vagyoni hátrány érvényesíthetőségének feltételeként a bírói gyakorlat szinte egyöntetűen egy nem követeli meg a hátrány kimutatását, illetve köztudomásúnak tekinti azt. A beadványban nem idéztem azon eseti döntéseket, amelyek következetesen elutasítják a keresetet, mivel álláspontjuk szerint a jogellenes magatartás kárfelelősséget hátrány hiányában nem alapoz meg.

Az Alaptörvény 25. cikke szerint a Kúria biztosítja a rendes bíróságok jogalkalmazásának egységét. Álláspontom szerint a Kúriát mulasztás terheli, mert ebben a kérdéskörben nem egységesítette a bírói gyakorlatot. A nem egységes bírói gyakorlat kiszolgáltatottá teszi az igényérvényesítőt, mert a keresetössége attól függ, hogy melyik bíróság milyen álláspontot képvisel a nem vagyoni hátránnyal kapcsolatosan. Álláspontom szerint az Alkotmánybíróság feladata, hogy kijelölje az alkotmányosság kereteit a jogértelmezésben és **vesse vizsgálat alá a Kúria azon joggyakorlatát, hogy személyiségi jogsértés esetén bizonyítottan, köztudomásúnak tekinti a hátrány meglétét (Kúria 2014.314. bírósági határozat), de alapjogi sérelem esetében az érvényesíthetőség feltételének titulálja.** Meglátásom szerint a Kúria különbséget tesz az alapjogok és a személyiségjogok között abban a tekintetben, hogy a személyiségi jogot könnyebben érvényesíthetővé teszi. Ez a különbségtétel nem következik a Pp. 2.§ (3) bekezdéséből és nem következik az Alaptörvényből, így meglátásom szerint a különbségtétel indokolatlan és önkényes, mindamellett, hogy a Pp. 2.§ (3) bekezdése nem ír elő hátrány bizonyítását a jogérvényesítés feltételeként.

4. Sérelmezett alaptétel: alapjogsérelem esetén nem vagyoni kártérítés jár, nem pedig méltányos elégtételt biztosító kártérítés

Meggyőződésem szerint jelen ügy kapcsán alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként vizsgálendő, hogy nem jelenti-e az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének és a 28. cikknek a sérelmét az a jogértelmezés, amely alapján a jogszabály által megkívánt méltányos elégtételt biztosító kártérítés helyett nem vagyoni kártérítésként határozza meg és vonja a kártérítés szabályai alá a Pp. 2.§ (3) bekezdése alapján érvényesíteni kívánt alapjogsérelmet.

A bírói döntésben megjelenő fenti jogértelmezés okán került elutasításra a keresetem, így közvetlenül a bírói döntésből fakad a sérelmem. Álláspontom szerint ez a bírói jogértelmezés ellentétes a

jogintézmény céljával, ellentétes a jogszabály szövegével, a kialakult bírói gyakorlattal és önkényesen vonja a kártérítés szabályai alá a méltányos elégtételt biztosító kártérítést. Ebben az esetben a bíró túlterjeszkedik a jogszabály adta jogértelmezési keretein és önkényes, a jogszabály szövegéből le nem vezethető/ki nem olvasható feltételt szabad a jogérvényesítésnek, amely a keresetem elutasításához vezetett. Álláspontom szerint az ügyemben született bírói döntésekben megjelenő jogértelmezés oly mértékben ellentétes az Alaptörvényben rögzített jogértelmezési alapelvvel (28. cikk), hogy az Alkotmánybíróságnak vizsgálódnia kell és ki kell jelölnie az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit.

A **Kúria Pfv.III.20.370/2018/6.** 6. oldal utolsó bekezdésben (19. pont) a Pp. 2.§ (3) bekezdése alá rendeli a régi Ptk. 355.§ (4) bekezdését és ebben a kontextusban fejtette ki álláspontját miszerint: „Az (1) bekezdésben foglaltak teljesítésének elmulasztása esetén a fél – az alapvető jogait ért sérelemre hivatkozással – méltányos elégtételt biztosító kártérítésre tarthat igényt (...).”

„A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 355. § (4) bekezdése alapján kártérítés címén a károsító körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.”

Az Alkotmánybíróság határozatában (32/1994) egyértelműsítette, hogy a nem vagyoni kártérítés a személyiségi jogokat védi. A személyiségi jogok pedig nem azonosak az alapvető jogokkal, így az alapvető jogok sérelmére nem a nem vagyoni kártérítés a védelmet biztosító eszköz, hanem a méltányos elégtételt biztosító kártérítés.

Álláspontom szerint ténykérdés, hogy a személyiségi jogok és az eljárási jogok nem azonosak, két különböző jogintézményről van szó, amely sérelmére szintén két különböző jogintézmény hivatott védelmet nyújtani.

E körben utalok a Győri Ítéltábla Pf.V.20.330/2013/8. számú ítéletében az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta, és az indítványozók keresetét elutasította. [7] Ítélete indokolásában megállapította, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog és annak részelemei, így (többek között) az iratmegismeréshez és a védelemhez való jog olyan eljárási jogok, melyek nem minősülnek egyben személyiségi jogoknak. Kifejtette, hogy a személyhez fűződő jogok jellemzője az abszolút szerkezet, míg a tisztességes eljáráshoz fűződő jog követelménye nem általános jelleggel mindenkire kiterjedően érvényesül, hanem csupán a bíróságok és más közhatalmat gyakorlók számára állapít meg kötelezettségeket, e jogviszony tehát szerkezete szerint relatív jellegű. A tisztességes eljáráshoz való jog és annak részelemei esetén ténylegesen eljárási jogokról van szó, amelyek egyidejűleg közvetlenül nem minősülnek személyiségi jogoknak. A tisztességes eljáráshoz való jog, mint a bírósági eljárás alkotmányos garanciája, alapvetően a bíróság eljárását meghatározó rendelkezés. Az adott eljárás keretén belül maradó eljárási szabálysértések esetén a felet általában ügyfélként, azaz eljárási jogaiban és nem a személyiségi jogi sérelem megállapítására is alapot adó jelleggel, személye ellen irányuló közvetlen támadás formájában éri a sérelem és az eljárási szabálysértések háttérében nem a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek állnak. (...)

Egységes a bírói gyakorlat álláspontja abban, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog megsértése esetén személyhez fűződő jogok sérelme csak akkor állapítható meg, ha a bíróság a fél személyének lényegét alkotó tulajdonságai, jellemzői és ismérvei miatt követte el az eljárási szabálysértést. Ezzel szemben, ha a felet csak eljárási jogaiban éri sérelem, és ez nem kifejezetten az adott személynek vagy az adott személy értékminőségének szól, akkor a jogsértés nem ad alapot a személyiségvédelemre.

Ennek keretében vizsgálták az eljáró bíróságok azt is, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog része-e a Ptk. 75-76. §-ában foglalt személyhez fűződő jogoknak, bevonható-e a generálklauzula ernyője alá. Az ezzel kapcsolatos álláspont egyöntetű: a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme együtt járhat ugyan a személyhez fűződő jogok megsértésével, de ez nem szükségképpen. Az, hogy bizonyos esetekben a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme egyben személyhez fűződő jogot is sért, még nem jelenti azt, hogy maga a tisztességes eljáráshoz való jog személyhez fűződő jog is lenne. A tisztességes eljáráshoz való jog a bírósági eljárások alkotmányos garanciája, eljárási alapjog, amely az

Alkotmányban biztosított alapvető jog ugyan, de ha ez a jog csorbul is, nem érinti a személyiség értékminőségét. A személyhez fűződő jogok jogi természetét tekintve az eljáró bíróságok megállapították azt is, hogy ezek a jogok a dologi jogi szabályozáshoz hasonlóan abszolút szerkezetűek, tehát mindenki köteles azokat tiszteletben tartani. Ezzel szemben azonban a tisztességes eljáráshoz való jog és az ésszerű idő követelménye relatív szerkezetű, mert polgári eljárásjogi vonatkozásban vizsgálva csak a bíróság és a felek viszonylatában áll fenn, kötelezettje pedig az eljáró bíróság lesz.

Összegezve: az alapjogsérelem nem személyiségjog sérelem! Így alapjogsérelem esetén a méltányos elégtételt biztosító kártérítés jár/járna.

A Pp. 2.§ (3) bekezdése bár eljárásjogi jogszabály, mégis anyagi jogszabályként viselkedik, ugyanis sui generis, önállóan felhívható jogalap. Hivatkozom az alábbi döntésekre:

„ÍH 2012/1/22. A méltányos elégtételt biztosító kártérítés [Pp. 2.§ (3) bekezdés] olyan önálló, kártérítési felelősséget megalapozó anyagi jogi szabály, mely teljes körűen rendezi az alapjogi sérelem esetén érvényesíthető jogkövetkezményt, ezért alkalmazásához más polgári jogi szabályok felhívása szükségtelen.”

„BDT 2008. 1811

Mivel a vagyoni kár nem lehet méltányos, és a bekövetkezése nem lehet vélelmezhető, a Pp. 2.§ (3) bekezdése alapján vagyoni kár megtérítéséről nem lehet szó. Ugyanakkor a per ésszerű időn belüli befejezéséhez fűződő jog eljárási alapjog, de nem személyiségi jog, ennek folytán a nem vagyoni kártérítés megítélése is kizárt. A Pp. 2.§ (3) bekezdésében szabályozott méltányos elégtételt biztosító kártérítés csak az anyagi jogban nem szabályozott sérelemdíjként fogható fel, amely nem azonosítható a Ptk. 355.§ (4) bekezdése szerinti kár fogalmával.”

„FÍ 5. Pf. 20.842/2011/5

A fél eljárási jogainak sérelme miatt sérelemdíjat igényelhet, mely alkalmas kell legyen méltányos elégtétel biztosítására Az e jogcímen érvényesített igény vagyoni kár soha nem lehet, de különbözik a nem vagyoni kártérítéstől és a kártalanítástól is.”

Az ügyekben született bírói jogértelmezések alapvetően ellentétesek a törvény szövegével, az alaptörvényben biztosított védendő tárgy körével (alapvető jogok). Legfőbbképpen pedig ellentétesek a jogalkotó azon szándékával, hogy az alapjogaiban megsértett személy jogosult legyen olyan kompenzációra, amely kompenzáció feltételeit nem szabad a kártérítés kontextusában vizsgálni, hanem ezt a kompenzációt méltányosan kell megállapítani akkor, ha alapjog sérelem történik. A bemutatott döntések egyértelműsítik, hogy a méltányos elégtételt biztosító kártérítés quázi a sérelemdíjnak felel meg, ezt igazolja az is, hogy az új Ptk. hatályba lépése után már alapjogsérelem esetén sérelemdíj követelhető.

5. Hatáskör hiányában hozott ítélet sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot.

Székesfehérvári Törvényszék 26.P.20.19662017/7. számon meghozott ítéletének 12. oldal 6. bekezdésben úgy fogalmaz, hogy : „... a bíróságokban nem merült fel ésszerű kétely a hatáskörével kapcsolatban”

12. oldalának utolsó bekezdésében, hogy „...a speciális ügyek esetén adott esetben a hatáskör megítélése nehezebb, akár jogértelmezési kérdéseket is felvethet.”

A Győri Ítéltábla Pf.III.20.200/2017/6/I. szám alatt meghozott ítéletében (8.o. 1. bekezdés) úgy foglal állást, hogy a hatáskör fel nem ismerése érdemi jogalkalmazási hiba, így bírói jogkörben okozott kárként vizsgálendő (tartalmi idézés)

A hatáskör kérdésével kapcsolatosan felperes előadja, hogy a bírósághoz való joggal kapcsolatban a Konvenció 6. cikke (így az Alaptörvény XXVIII. cikke) azt biztosítja, hogy az ügyet „a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság (...) tárgyalja”. Ez a rendelkezés három kritériumot foglal magában: egyrészt a törvény által létrehozottnak, valamint függetlennek és pártatlannak kell lennie a

bíróságnak, másrészt a bíróság hatásköre ki kell terjedjen a jogvita elbírálására, harmadrészt a feleket meg kell illesse a bírósághoz fordulás joga.

Az Emberi Jogi Bíróság joggyakorlatából kiolvashatóan „az ügyben eljáró bíróság” kategorizálásakor annak igazságszolgáltatási szerepét vizsgálja; nevezetesen azt, hogy – ahogy azt Mrs. Marlène Belilos svájci állampolgár ügyében (Eur.Court.H.R., Case of Belilos., 1988.IV.29., Series A., no.132., p. 29., 64.) kimondta – **adott ügyben a hatáskörébe tartozó minden kérdésben a jogi normákra alapozva és szabályos eljárás eredményeképpen hozza-e meg döntését.**

A Sramek-ügyben (Eur.Court.H.R., Case of Sramek., 1987.X.22., Series A., no.84., p. 17., 36.) – amelyben Mrs. Sramek egymillió Schilling nagyságrendű kárának megfizetéséért szállt síkra Ausztria ellen – bár elutasító határozatot hozott, de **a megfogalmazott elvi tétel szerint érvényesülnie kell annak a követelménynek, hogy az adott ügyben legyen joga és hatásköre a felekre kötelező érvényű határozat meghozatalára.** (Yearbook of the European Convention on Human Rights, Kluwer Academic Publishers and Martinus Nijhoff Publishers, Dordrecht, 1984, 295.)

Indítványozó álláspontja szerint, abban az esetben, ha az eljáró bíróságoknak nem volt hatásköre a felekre nézve kötelező érvényű határozat meghozatalára, abban az esetben sérült felperesnek az Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz való joga. Ennek okán indítványozó alappal hivatkozott az őt ért alapjogi sérelemre, hiszen az eljáró bíróságok nem ismerték fel, hogy nem járhatnak el az ügyben, ebből kifolyólag hatáskör hiányában hozott a FKMB 2 jogerős, a felekre nézve kötelező érvényű ítéleteket, melyből csak a másodikat helyezte hatályon kívül a Kúria. A 2015.01.19. napján meghozott FKMB ítélete még mindig hatályos.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Nyilatkozom, hogy nem kértem a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

Jogi képviselő nélkül járok el.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

Nem járulok hozzá a személyes adataim közzétételéhez.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)

1.Székesfehérvári Törvényszék 26.P.20.196/2017/7. elsőfokú ítélete

2.Győri Ítéltábla Pf.III.20.200/2017/6/I. számú jogerős, az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyó ítélete

3.Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.III.20.370./2018/6. számú ítélete

Kelt: Sopron, 2019.01.07.

Az indítványozó, illetve jogi képviselő
neve, aláírása, adatai, elérhetősége stb.